

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1CoCsp/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124209066
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8124209066.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Mareka Košča, v sporovej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D. E., právne zastúpenej: JUDr. František Komka, advokát, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, IČO: 37941054, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o, so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 9Csp/157/2024-183 z 3.3.2025 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 9 Csp /157/2024-315 zo 6.11.2025, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa článku II., bod 3. Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX o vyhlásení, že dlžník nie je osobou s osobitným vzťahom k banke a vo výroku o trovách konania.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

„I. Určuje, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 30.9.2009, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Určuje, že zmluvné podmienky uvedené v

? Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 30.09.2009,

- v čl. I. Základné podmienky, v časti Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, v znení:

„Poplatok za I. upomienku: 6,64 EUR

Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 33,19 EUR

Poplatok za vedenie úverového účtu: 1,83 EUR/mesačne.“

- v čl. II., bod 2. v znení:

„Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s., pre poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.“

- v čl. II., bod 3. v znení:

„Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je/nie sú osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“).

V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“

- v čl. II., bod 4. v znení:

„Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešení sporov stálym rozhodcovským súdom.“

? vo Všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, účinných od 1.1.2009 k Zmluve o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, zo dňa 30.9.2009,

- v čl. IV. Splácanie úveru, bod 10. v znení:

„Veriteľ je oprávnený akúkoľvek platbu dlžníka na plnenie peňažného záväzku z úverovej zmluvy započítať najprv na dlžné splatné príslušenstvo záväzku od najstaršej pohľadávky a až potom na dlžnú splatnú istinu od najstaršej pohľadávky, a to aj vtedy, ak dlžník pri platení určí inak.“

- v čl. IV. Splácanie úveru, bod 11. v znení:

„Veriteľ je oprávnený odo dňa splatnosti ktorejkoľvek sumy, ktorú mu dlhuje dlžník podľa zmluvy o úvere, uspokojiť svoju pohľadávku aj z prostriedkov na ktoromkoľvek účte dlžníka vedenom vo VÚB, a.s., a to inkasným spôsobom, t. j. tak, že bez ďalšieho osobitného príkazu dlžníka zaťaží tento účet dlžníka vo výške splatnej sumy, s čím dlžník súhlasí. V prípade vzniku nákladov banky spojených s mimosúdnym vymáhaním pohľadávky voči dlžníkovi je banka oprávnená započítať tieto náklady do celkovej výšky vymáhanej pohľadávky na ťarchu dlžníka. Dlžník sa zaväzuje zabezpečiť na týchto svojich účtoch dostatok peňažných prostriedkov na vykonanie platby podľa predchádzajúcich viet.“

- v čl. VII. Doručovanie a vyhlásenie klienta, bod 4. v znení:

„Podpisom žiadosti/úverovej zmluvy klient dáva v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov a zákona o bankách súhlas na poskytnutie svojich osobných údajov a informácií, ktoré tvoria predmet bankového tajomstva alebo sú chránené bankovým tajomstvom (ďalej len „údaje a informácie“), ovládajúcej osobe banky, spoločnosti Banca Intesa, Miláno, Taliansko, dcérskym spoločnostiam banky a spoločnostiam patriacim do skupiny s úzkymi väzbami v zmysle z. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov vrátane VÚB Asset Management, správ. spol., a.s., VÚB Generali dôchodková správcovská spoločnosť, a.s., Consumer Finance Holding, a.s., za účelom interného výkazníctva, vyhodnotenia úverového rizika, ponuky produktov a služieb, vykonanie obchodov a archiváciu obchodnej dokumentácie a vymáhania nesplnených záväzkov dlžníka, a to v rozsah údajov uvedených v žiadosti/úverovej zmluvy na obdobie 10 rokov od podpisu žiadosti alebo 10 rokov od vyporiadania záväzkového vzťahu medzi klientom a bankou, pričom klient je oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od zániku záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že zmluva nevznikne, a to písomným oznámením doručeným na pobočku banky, kde je vedený príslušný úverový účet klienta alebo kde klient podal žiadosť o úver.“

sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

Dopŕiacím rozsudkom určil, že neprijateľná je zmluvná podmienka uvedená vo VOP v čl. IX., Záverečné ustanovenia, bod 4 v časti v znení „Zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, prípadne v týchto obchodných podmienkach sa riadia Obchodným zákonníkom“.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100% a to do 3 dní odo dňa rozhodnutia súdu I. inštancie o výške týchto trov.“

2. Vychádzal zo zistenia, že zmluvná podmienka

„Poplatok za I. upomienku: 6,64 EUR

Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 33,19 EUR

Poplatok za vedenie úverového účtu: 1,83 EUR/mesačne.“

3. Vyjadrenie žalobkyne - K určení neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky, poukazujem priamo vo vzťahu k žalovanej na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 18CoCsp/13/2022, z 24.11.2022; rozsudok Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 10C/4/2014, zo 17.1.2018; rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 19Csp/26/2023, z 16.11.2023; rozsudok Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 1Csp/30/2020, z 21.12.2021; rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 20Csp/46/2021, z 24.9.2021; rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 15Csp/95/2020, z 28.6.2022.

4. Vyjadrenie žalovaného - Žalobca v žalobe neuviedol, prečo by mala byť predmetná zmluvná podmienka považovaná za neprijateľnú, len odkázal na rozhodnutia súdov. Žalovaný si dovoľuje podotknúť, že v zmysle ust. 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len „OZ“): „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“ Z uvedeného vyplýva, že za neprijateľné nie je možné považovať akékoľvek zmluvné ustanovenie, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, ale musí ísť o nerovnováhu, ktorá podstatným spôsobom preváži „misku váh“ na stranu veriteľa. Skutočnosť, že spotrebiteľ je v zmysle Zmluvy povinný platiť prípadné poplatky, o ktorých je vopred informovaný nie je pre takýto predpoklad základom.

5. Žalovaný považuje poplatok za upomienku, ktorá je vyhotovovaná v prípade neplnenia zmluvných povinností zo strany žalobcu a poplatok za vedenie účtu za akceptovateľné, pričom výšku uvedených poplatkov s ohľadom na výšku poskytnutého úver nemožno hodnotiť ako neprímeranú. Žalovaný preto názor, že napadnutá zmluvná podmienka nespĺňa primárny predpoklad na určenie neprijateľnosti, a to neprímerane vysokú sumu za neplnenie záväzku.

6. Rozhodnutie súdu. Súdu je známe rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/91/2020 - 14. Pokiaľ išlo o riešenie nastolenej otázky súvisiacej s poplatkom za vedenie úverového účtu, ktorý podľa žalobcov slúžil výlučne v prospech žalovaného, tak dovolací súd uvádza, že uvedený poplatok bolo možné od spotrebiteľov požadovať do 10.6.2013, kedy tento poplatok bol v Slovenskej republike zrušený. Podľa názoru dovolacieho súdu je argumentácia odvolacieho súdu správna a v celom rozsahu ju považuje dovolací súd za vecne a právne správnu. V otázke poplatku za vedenie úverového účtu v hodnote 2,99 eur mesačne bol odvolací súd toho názoru, že správu úveru možno vyložiť ako činnosť úverového veriteľa, ktorá nie je krytá inými dojednanými platbami (úrokom ako cenou poskytnutého kapitálu a ostatnými poplatkami za konkrétne služby), a ktorú úverový veriteľ na podklade zmluvy o úvere zabezpečuje službami (typicky poradenstvo a klientsky servis, informácie o úverovom vzťahu, zmeny zmluvy, vydávanie rôznych potvrdení) úverovému dlžníkovi po dobu trvania úverového vzťahu. Z ekonomického hľadiska každá cena odráža náklady predajcu a jeho maržu, a preto nebolo neobvyklé ani nelegitímne, aby náklady úverového veriteľa na správu úveru kryl príslušný poplatok ako súčasť ceny plnenia. Poplatok za spravovanie úveru bol v zmysle občianskeho práva cenou plnenia, preto sa na dojednanie o ňom nevzťahuje možnosť súdneho prieskumu jeho primeranosti v zmysle ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Neexistuje všeobecný zákaz brať na seba v rámci jedného zmluvného vzťahu iné povinnosti než tie, ktoré pre daný zmluvný typ stanoví zákon a na tom nemení nič ani princíp ochrany spotrebiteľa a zakotvený v § 51 Občianskeho zákonníka a v rozhodnutí Rady č. 93/13/EHS. Smernica rady ES 93/13/EHS vylučuje z preskúmania práve dojednávania ceny, ktoré ponechala na dohodu zmluvných strán v súlade so zákonmi trhového hospodárstva a hospodárskej súťaže. Uvedený poplatok bol do zmluvy o úvere zakomponovaný v súlade so zákonom o bankách, pričom tento je uvedený aj v zákone o spotrebiteľských úveroch, a to v čl. 4 ods. 1 písm. i). Tento poplatok, ako všetky iné poplatky, ktoré peňažné ústavy účtujú, je teda možné preskúmať len z hľadiska ich primeranosti k poskytnutému plneniu, ktorá neprímeranosť v danom prípade nebola preukázaná.

7. Okresný súd Prešov uznáva precedenčnú záväznosť rozhodnutí NS SR. V tejto veci však pociťuje potrebu sa od citovaného rozhodnutia odkloniť z dôvodu existujúcich rozhodnutí Súdneho dvora EÚ pri výklade smernice o neprijateľnosti zmluvných podmienok (93/13/EHS), ktoré nazerajú na spornú otázku inak. Uvedené rozhodnutia zároveň znamenajú, že nie je potrebné konanie prerušiť, pretože k prerušeniu by potom malo prísť aj v ďalších desiatkach konaní s obdobnou problematikou. Ide o uvedené rozhodnutia:

8. C - 229/19 z 27.1.2021: Súdny dvor tak rozhodol, že s cieľom určiť, či podmienka spôsobuje „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy na škodu spotrebiteľa, treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy uplatňované vo vnútroštátnom práve v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami v tomto zmysle. Na základe takejto porovnávacej analýzy môže vnútroštátny súd posúdiť, či a prípadne do akej miery je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Rovnako sa zdá, že na tento účel je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok.

9. C - 776/19 z 10.6.2021: Z tohto hľadiska treba uviesť, že dodržanie zásady efektivity a dosiahnutie cieľa sledovaného smernicou 93/13, ktorý spočíva v ochrane spotrebiteľa vyvážením asymetrie medzi postavením predajcu alebo dodávateľa a postavením spotrebiteľa, nemožno zabezpečiť, ak by dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním jasnej a zrozumiteľnej povahy zmluvnej podmienky v zmysle článku 4 ods. 2 tejto smernice niesol spotrebiteľ. Transparentná povaha zmluvnej podmienky, ktorú vyžaduje článok 5 smernice 93/13, tak predstavuje jednu zo skutočností, ktorú treba zohľadniť v rámci posúdenia nekalej povahy tejto podmienky, ktoré má vykonať vnútroštátny súd na základe článku 3 ods. 1 tejto smernice.

10. C - 212/20 z 18.11.2021: Z ustálenej judikatúry v tejto súvislosti na jednej strane vyplýva, že dodržanie požiadavky jasnosti a zrozumiteľnosti zmluvnej podmienky, ktorú stanovuje článok 5 smernice 93/13, predstavuje jednu zo skutočností, ktorú treba zohľadniť v rámci posúdenia nekalej povahy tejto podmienky, ktoré má vykonať vnútroštátny súd na základe článku 3 ods. 1 tejto smernice. V rámci tohto posúdenia uvedenému súdu prináleží, aby vzhľadom na všetky okolnosti danej veci zhodnotil v prvom rade možné nedodržanie požiadavky dobrej viery a v druhom rade existenciu prípadnej značnej nerovnováhy ku škode spotrebiteľa v zmysle tohto posledného uvedeného ustanovenia.

11. C - 405/21 z 13.10.2022: Navyše preskúmanie existencie prípadnej „značnej nerovnováhy“ sa nemôže obmedzovať na kvantitatívne ekonomické posúdenie spočívajúce v porovnaní jednak celkovej hodnoty transakcie, ktorá je predmetom zmluvy, a jednak nákladov, ktoré na základe tejto podmienky znáša spotrebiteľ. Značná nerovnováha totiž môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako strana predmetnej zmluvy nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už formou zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone, alebo tiež formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa. Ako teda vyplýva zo šestnásteho odôvodnenia tejto smernice, požiadavka „dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“ v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice 93/13 je kritériom, ktoré umožňuje overiť, či predajca alebo dodávateľ zaobchádzal čestne a rovnocenne so spotrebiteľom, ktorého oprávnené záujmy musí zohľadniť. Z tohto odôvodnenia tiež vyplýva, že pri posudzovaní dobrej viery sa musí brať ohľad najmä na vyjednávaciu silu strán, či spotrebiteľ bol stimulovaný k súhlasu s podmienkami a či tovar alebo služby boli predávané na osobitnú objednávku spotrebiteľa.

12. C - 565/21 z 16.3.2023 - Vzhľadom na povinnosť vykladať článok 4 ods. 2 Smernice 93/13 striktne nemožno povinnosť odplaty za takéto služby považovať za súčasť hlavných záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, tak ako ich identifikovala judikatúra pripomenutá v bode 18 tohto rozsudku, teda na jednej strane poskytnutie peňažnej sumy veriteľom a na druhej strane vrátenie tejto sumy, vo všeobecnosti aj s úrokmi, podľa stanoveného splátkového kalendára. Bolo by totiž v rozpore s touto povinnosťou striktného výkladu zahrnúť pod pojem „hlavný predmet zmluvy“ všetky služby, ktoré sú jednoducho spojené so samotným hlavným predmetom a ktoré preto majú vedľajšiu povahu v zmysle judikatúry spomenutej v bode 17 tohto rozsudku.

13. Súdny dvor zdôraznil, že požiadavka transparentnosti uvedená v článku 5 Smernice 93/13 by nemala byť obmedzená len na zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska týchto zmluvných podmienok, ale naopak, vzhľadom na to, že systém ochrany zavedený touto smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, najmä pokiaľ ide o úroveň informovanosti, táto požiadavka jasného a zrozumiteľného vypracovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená uvedenou smernicou, sa musí chápať široko.

14. Uvedenú požiadavku je teda potrebné chápať tak, že neukladá len povinnosť, aby bola dotknutá zmluvná podmienka pre spotrebiteľa formulovaná z gramatického hľadiska zrozumiteľne, ale aj to, aby zmluva transparentným spôsobom vyjadrovala konkrétne fungovanie mechanizmu, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj prípadne vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami, aby bol spotrebiteľ schopný na základe presných a zrozumiteľných kritérií posúdiť ekonomické dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú.

15. Je pravda, že z tejto judikatúry nevyplýva, že veriteľ je povinný v dotknutej zmluve podrobne špecifikovať povahu všetkých služieb, ktoré poskytuje ako protihodnotu poplatkov stanovených v jednej alebo viacerých zmluvných podmienkach. Vzhľadom na ochranu, ktorú má smernica 93/13 poskytovať spotrebiteľovi z dôvodu, že sa nachádza v znevýhodnenom postavení voči predajcovi alebo dodávateľovi, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, je však dôležité, aby povaha skutočne poskytnutých služieb mohla byť rozumne pochopená alebo vyvedená zo zmluvy posudzovanej ako celok. Okrem toho spotrebiteľ musí byť schopný overiť, že sa rôzne poplatky alebo služby, za ktoré sa poplatky platia, neprekrývajú.

16. V bode 69 rozsudku zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria (C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578), Súdny dvor rozhodol, že požiadavka transparentnosti vyplývajúca tak z článku 4 ods. 2 Smernice 93/13, ako aj z jej článku 5, bráni vnútroštátnej judikatúre, podľa ktorej sa zmluvná podmienka sama osebe považuje za transparentnú bez toho, aby príslušný súd musel vykonať preskúmanie, aké je opísané v bodoch 31 až 33 tohto rozsudku.

17. Pokiaľ ide o posúdenie jasnosti a zrozumiteľnosti takejto podmienky, z judikatúry pripomenutej v bodoch 31 až 33 tohto rozsudku vyplýva, že príslušný súd je povinný, vzhľadom na všetky relevantné skutkové okolnosti, overiť, či bol dlžník schopný posúdiť ekonomické dôsledky, ktoré mu z toho vyplývajú, pochopiť povahu služieb, ktoré poskytuje ako protihodnotu poplatkov stanovených v uvedenej podmienke, a overiť, že sa rôzne poplatky stanovené v zmluve alebo služby, za ktoré sa poplatky platia, neprekrývajú.

18. V tejto súvislosti, pokiaľ ide o skutočnosti uvedené v druhej otázke, treba po prvé konštatovať, že rozšírená znalosť podmienky stanovujúcej províziu za poskytnutie úveru medzi spotrebiteľmi je nezávislá od spôsobu, akým je takáto podmienka formulovaná v rámci konkrétnej zmluvy, o ktorú ide v spore vo veci samej. Všeobecná znalosť takejto podmienky preto nie je faktorom, ktorý by sa mohol brať do úvahy v rámci posúdenia jej jasnej a zrozumiteľnej povahy.

19. Pokiaľ ide o preskúmanie existencie prípadnej značnej nerovnováhy, toto preskúmanie sa nemôže obmedzovať na kvantitatívne ekonomické posúdenie spočívajúce v porovnaní jednak celkovej hodnoty transakcie, ktorá je predmetom zmluvy, a jednak nákladov, ktoré na základe tejto podmienky znáša spotrebiteľ. Značná nerovnováha totiž môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako strana predmetnej zmluvy nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už formou zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone, alebo tiež formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa.

20. C - 321/22 z 23.11.2023: 45 - Podľa ustálenej judikatúry preskúmanie existencie takejto značnej nerovnováhy sa nemôže obmedzovať na kvantitatívne ekonomické posúdenie spočívajúce v porovnaní jednak celkovej hodnoty plnenia, ktoré je predmetom zmluvy, a jednak nákladov, ktoré na základe zmluvnej podmienky znáša spotrebiteľ. Značná nerovnováha totiž môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako strana predmetnej zmluvy nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už formou zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone, alebo tiež formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa.

21. Z tejto judikatúry vyplýva, že ak vnútroštátny súd zistí, že kvantitatívne ekonomické posúdenie nevykazuje značnú nerovnováhu, nemôže obmedziť svoje preskúmanie na toto posúdenie. V takom prípade mu prináleží preskúmať, či takáto nerovnováha vyplýva z inej okolnosti, akou je obmedzenie práva vyplývajúceho z vnútroštátneho práva alebo dodatočná povinnosť, ktorú toto právo nestanovuje.

22. Naopak, ak sa na základe kvantitatívneho ekonomického posúdenia javí značná nerovnováha, možno ju konštatovať bez toho, aby bolo potrebné skúmať iné prvky. V prípade zmluvy o úvere k takémuto zisteniu môže dôjsť najmä vtedy, ak sa služby poskytované ako protihodnota nákladov odlišných od úrokov v primeranej miere netýkajú plnení uskutočnených v rámci uzavretia alebo správy tejto zmluvy, alebo ak sa sumy, ktoré znáša spotrebiteľ ako poplatok za poskytnutie a správu úveru, zdajú byť zjavne neprimerané vo vzťahu k požičanej sume. Vnútroštátnemu súdu v tejto súvislosti prináleží zohľadniť účinok ostatných zmluvných podmienok, a to s cieľom určiť, či uvedené podmienky vytvárajú značnú nerovnováhu na úkor dlžníka (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. septembra 2020, Profi Credit Polska, C-84/19, C-222/19 a C-252/19, EU:C:2020:631, bod 95).

23. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že bez toho, aby bol poskytovateľ úveru povinný v zmluve podrobne uviesť povahu všetkých služieb poskytovaných za protihodnotu v podobe poplatkov alebo provízií stanovených v určitých zmluvných podmienkach, je potrebné, aby jednak povaha skutočne poskytnutých služieb mohla byť rozumne pochopená alebo vyvodená zo zmluvy posudzovanej ako celok, a jednak, aby spotrebiteľ mohol overiť, či sa jednotlivé poplatky alebo služby, ktoré znáša, neprekývajú. Toto preskúmanie sa musí vykonať vzhľadom na všetky relevantné skutkové okolnosti, medzi ktoré patria nielen podmienky dotknutej zmluvy, ale aj reklama a informácie poskytnuté veriteľom v rámci vyjednávania zmluvy.

24. Z toho vyplýva, že ak by vnútroštátny súd konštatoval, že dotknuté podmienky nie sú formulované jasne a zrozumiteľne, mali by byť v každom prípade predmetom posúdenia z hľadiska ich prípadnej nekalej povahy, aj keby tento súd okrem toho usúdil, že tieto podmienky sú súčasťou hlavného predmetu zmluvy alebo že sú v skutočnosti spochybnené vzhľadom na primeranosť ceny alebo odmeny vo vzťahu k službám poskytovaným za protihodnotu.

25. Z judikatúry súdneho dvora teda vyplýva, že:

- je nepodstatné, že sa zmluvné podmienky týkajú nízkych súm. Značná nerovnováha totiž môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako strana predmetnej zmluvy nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už formou zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone, alebo tiež formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, s cieľom určiť, či podmienka spôsobuje „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy na škodu spotrebiteľa, treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy uplatňované vo vnútroštátnom práve v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami v tomto zmysle,
- dodržanie zásady efektivity a dosiahnutie cieľa sledovaného Smernicou 93/13 nemožno zabezpečiť, ak by dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním jasnej a zrozumiteľnej povahy zmluvnej podmienky v zmysle článku 4 ods. 2 tejto Smernice niesol spotrebiteľ,
- aj keď zmluva nemusí obsahovať vyčerpávajúci výpočet služieb poskytovaných za jednotlivé poplatky vybrané veriteľom, vždy musí obsahovať ako celok také skutočnosti, z ktorých bude zrejmé za čo sa poplatok účtuje a že služby poskytované za tento poplatok sa neúčtujú duplicitne napr. formou iného poplatku,
- všeobecná známosť podmienky nie je faktorom, ktorý by sa mohol brať do úvahy v rámci posúdenia jej jasnej a zrozumiteľnej povahy,
- požiadavka transparentnosti uvedená v článku 5 Smernice 93/13 by nemala byť obmedzená len na zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska týchto zmluvných podmienok,
- vzhľadom na povinnosť vykladať článok 4 ods. 2 Smernice 93/13 striktné, nemožno povinnosť odplaty za takúto službu považovať za súčasť hlavných záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere.

26. V prejednávanej veci tak súd dospel k záveru vychádzajúc z citovaných rozsudkov Súdneho dvora EÚ, že predmetná zmluvná podmienka je predovšetkým netransparentná.

27. Zo zmluvy a ani ostatných zmluvných dokumentov nie je možné, a to ani príkladom, zistiť za aké činnosti veriteľa sa tento poplatok má platiť, teda aké služby sú spotrebiteľovi za neho poskytované. Obsah týchto poplatkov žalovaný nevysvetlil a neurobila tak dosiaľ žiadna finančná inštitúcia súdom vyzvaná. Javí sa, že išlo o akúsi notoriету zvyšujúcu zisk banky bez potreby zaoberania sa reálnou náplňou služieb za poplatky poskytovaných.

28. Súd do vyhľadávača F. <B.> zadal výraz „poplatok za správu a vedenie úverového účtu definícia“, pričom žiadna všeobecne platná definícia sa nezobrazila. Aj keď je teda možné, že „poplatok za správu a vedenie úverového účtu“ je pojem známy pre finančné inštitúcie, ktorému sa priznáva určitý obsah, je potrebné uviesť, že súd tento pojem nepovažuje za všeobecne známy a vychádzajúc z citovanej judikatúry SD EÚ ani všeobecná známosť tohto pojmu by nemohla spôsobiť, že podmienka, ktorá je predmetom preskúmania sa bez ďalšieho považuje za prijateľnú.

29. Vo vzťahu k poplatkom za upomienku si žalovaný ich výšku a teda, že predstavujú iba nevyhnutné náklady na jej vyhotovenie a odoslanie neobhájil a navyiac ich rozličná výška vedie k záveru, že ide skôr o neprípustne skrytú sankciu.

30. Z dôvodu vyššie uvedených považuje súd uvedenú zmluvnú podmienku za hrubo nevyváženú v neprospech žalobkyne.

31. Zmluvná podmienka - „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s., pre poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.“

32. Vyjadrenie žalobkyne - Uvedenou zmluvnou podmienkou sa na spotrebiteľa v rozpore s § 53 ods. 4 písm. l) OZ neprijateľne prenáša dôkazné bremeno, ktoré má podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, niesť účastník konania, a to v otázke oboznámenia sa s obchodnými podmienkami, v otázke ich prevzatia a súhlasu s nimi, v otázke oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami prostredníctvom formulára, v otázke doručenia a prevzatia formulára.

33. Vyjadrenie žalovaného - Žalovanému zo žaloby žalobcu nie je zrejmé, ako by mohlo toto ustanovenie na žalobcu akokoľvek prenášať dôkazné bremeno. Predmetným zmluvným ustanovením sa neukladá žalobcovi ako spotrebiteľovi žiadna povinnosť niesť dôkazné bremeno, čo potvrdzuje napr. aj Mestský súd Bratislava IV v nižšie citovanom rozhodnutí. Žalovanému tak nie je zrejmé, akým iným spôsobom by mal veriteľ pri uzatváraní Zmluvy overiť či dlžník - spotrebiteľ súhlasí so Všeobecnými obchodnými podmienkami? V prípade, ak by uvedené zmluvné ustanovenie v Zmluve absentovalo, veriteľ by predsa stratil akýkoľvek dôkaz o tom, že spotrebiteľ bol naozaj so Všeobecnými obchodnými podmienkami oboznámený, že s nimi súhlasí, a ktoré prevzal. Ak by súd ustanovil, že takéto zmluvné ustanovenie považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, veriteľa by tak dostal do situácie, kedy by nevedel oboznámenie a odovzdanie akýchkoľvek dokumentov spotrebiteľovi riadne preukázať, čím by mu do budúcnosti odňal možnosť uniesť dôkazné bremeno, čo je v právnom štáte neprípustné.

34. Takéto zmluvné ustanovenie je štandardnou súčasťou prakticky všetkých spotrebiteľských zmlúv a je plne akceptované všeobecnými súdmi Slovenskej republiky (vrátane krajských súdov a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky). Toto ustanovenie na spotrebiteľa neprenáša dôkazné bremeno. Preukázanie oboznámenia ostáva na dodávateľovi a dôkazom je práve podpis spotrebiteľa, ktorého jedinou predzmluvnou povinnosťou bolo podrobne sa oboznámiť s jednotlivými ustanoveniami Zmluvy. Priemerný a zodpovedný spotrebiteľ, ktorému prináleží súdna ochrana by určite nekonal absolútne ľahostajne a Zmluvu nepodpísal bez podrobného oboznámenia sa so všetkými jej súčasťami, ktoré sú v Zmluve jasne a zrozumiteľne označené.

35. V zmysle vyššie uvedeného má žalovaný za to, že uvedené ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a predmetné ustanovenie tak nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

36. Rozhodnutie súdu - rovnaká zmluvná podmienka už bola vyhlásená za neprijateľnú rozsudkom OS Prešov sp. zn. 8Csp/109/2023 zo dňa 20.2.2024. Je teda zrejmé, že žalovaný si znenie predmetnej zmluvnej podmienky pred súdom neobhájil a niet dôvodu v tomto konaní sa od uvedeného rozsudku odkloniť.

37. Súd však nesúhlasí, že uvedenou zmluvnou podmienkou má dochádzať k presunu dôkazného bremena. Dôkazné bremeno nie je v SR predmetom zmluvného vzťahu ale je stanovené zákonom,

predovšetkým CSP. Podľa § 192 CSP - Skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, má súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak. Uvedené znamená, že prenos dôkazného bremena sa môže udiť iba domnienkou stanovenou zákonom, napr. § 558 OZ - Ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Uvedené ustanovenie je príkladom prenosu dôkazného bremena inak ťažiaceho veriteľa na dlžníka. Sporné ustanovenie zmluvy tak následok prenosu dôkazného bremena spôsobiť nemôže.

38. Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky však spočíva v jej nepravdivosti, keď žalovaný nepreukázal iný ako bežný spôsob kontraktácie, a to podpis spotrebiteľa v bezprostrednej časovej súvislosti s jej predložením. Žalovaný bol povinný preukazovať, že kontrakčný proces bol vedený tak, že žalobca ako spotrebiteľ mal reálne daný čas si zmluvu a VOP pred jej podpisom preštudovať, prípadne že mu na naštudovanie bola daná aspoň deň vopred. Pri neexistencii takého dôkazu zo strany žalovaného tak možno uzavrieť, že samotný podpis žalobu neznamena oboznámenie (resp. z hľadiska času poskytnutie ho v rozsahu dostačujúcom na prečítanie) s podpísaným dokumentom.

39. Z uvedeného dôvodu je predmetné ustanovenie hrubo nevyvážené v neprospech spotrebiteľa.

40. Nepreukázanie časovo skutočnej reálnej možnosti oboznámenia sa so zmluvou a VOP tak možno podradiť pod § 53 ods. 4 písm. a) OZ - Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

41. Zmluvná podmienka - „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je / nie sú osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“

42. Vyjadrenie žalobkyne - Citované ustanovenie považujem za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko predmetné ustanovenie ani len príkladmo neuvádza, kto je považovaný za osobu s osobitným vzťahom k banke, nie je z pohľadu priemerného spotrebiteľa dostatočne určité, čo môže spôsobiť neschopnosť spotrebiteľa vyhodnotiť jeho vzťah k banke. Z tohto dôvodu je citované ustanovenie spôsobilé založiť hrubý nepomer vo vzájomných právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a je preto v zmysle generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Navyše táto zmluvná podmienka spôsobuje tak závažné dôsledky ako je neplatnosť zmluvy, resp. zosplatenie úveru.

43. Vyjadrenie žalovaného - Žalobca uvádza, že citované ustanovenie považuje: „...za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko predmetné ustanovenie ani len príkladmo neuvádza, kto je považovaný za osobu s osobitným vzťahom k banke, nie je z pohľadu priemerného spotrebiteľa dostatočne určité, čo môže spôsobiť neschopnosť spotrebiteľa vyhodnotiť jeho vzťah k banke.“

44. Toto tvrdenie však absolútne nezodpovedá realite a je priam v rozpore s povinnosťami, ktoré Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len „ZoB“) banke ukladal.

45. Podľa § 35 ods. 1 ZoB: „Banka a pobočka zahraničnej banky nesmú vykonávať s osobami, ktoré k nim majú osobitný vzťah, obchody, ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by sa nevykonali s ostatnými klientmi. Banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pred uzavretím a vykonaním takého obchodu preveriť, či osoba, s ktorou takýto obchod vykonávajú, k nim nemá osobitný vzťah; táto osoba je povinná poskytnúť banke a pobočke zahraničnej banky pravdivé informácie, ktoré banka a pobočka zahraničnej banky potrebujú na účel tohto preverenia. Banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pravdivosť poskytnutých údajov písomne zabezpečiť v zmluve o nimi poskytnutej záruke alebo o vklade podľa § 5 písm. a) sankciou neplatnosti uzavretia tejto zmluvy a v zmluve o úvere podľa § 5 písm. b) sankciou okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy ku dňu, keď sa banka alebo pobočka zahraničnej banky dozvedela o nepravdivosti týchto údajov, vrátane splatnosti úrokov za celú dohodnutú dobu úveru.“

46. Bez potvrdenia zo strany klienta teda banka nemá reálnu možnosť ako overiť, či klient nemá osobitný vzťah k banke. Banka samozrejme nevedie evidenciu členov štatutárnych orgánov inej banky, vedúcich pobočky iných bánk, evidenciu blízkych osôb vedúcich zamestnancov banky a podobne. Nie je teda objektívne možné posúdiť existenciu osobitného vzťahu klienta k banke a splniť tak zákonnú povinnosť inak, ako na základe aplikácie tejto zmluvnej podmienky. Uvedené zmluvné ustanovenie je teda zákonnou obsahovou náležitosťou Zmluvy, a teda nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Z týchto dôvodov nemôže ísť v žiadnom prípade o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

47. Rozhodnutie súdu - Podľa rozhodnutia SD EÚ č. C-66/19: V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor rozhodol, že ak smernica v oblasti ochrany spotrebiteľa stanovuje povinnosť predajcu alebo dodávateľa oboznámiť spotrebiteľa s obsahom ponúknutého zmluvného záväzku, ktorého určité informácie sú určené záväznými právnymi predpismi členského štátu, je nevyhnutné, aby tento predajca alebo dodávateľ oboznámil uvedeného spotrebiteľa s obsahom predmetných ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. apríla 2012, Invitel, C-472/10, EU:C:2012:242, bod 29). V tom zmysle nestačí jednoduchý odkaz vo všeobecných obchodných podmienkach na právny predpis, ktorý upravuje práva a povinnosti zmluvných strán (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, bod 50). Podľa citovanej zmluvnej podmienky by spotrebiteľ mal „z hlavy“ ovládať zákon o bankách v časti upravujúcej osobitný vzťah osoby k banke. Uvedené je nerealizovateľné a keďže zmluvná podmienka neuvádza obsah predmetného zákonného ustanovenia, je neprijateľná.

48. Zmluvná podmienka - „Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešení sporov stálym rozhodcovským súdom.“

49. Vyjadrenie žalobkyne - V spotrebiteľských úveroch je neprijateľným dojednanie, ktorým sa zmluvné strany dohodnú riešiť všetky spory vyplývajúce z úverovej zmluvy výlučne pred rozhodcovským súdom, vopred vybraným dodávateľom, a následne by rozhodnutie tohto rozhodcovského súdu malo slúžiť ako exekučný titul. Rozhodcovská zmluva vo svojich dôsledkoch spôsobuje, že o právach a právom chránených záujmoch spotrebiteľa rozhodne súkromná osoba, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou, teda bez súdnej kontroly zmluvných podmienok.

50. Takáto zmluvná podmienka vytvára materiálnu disproporciu v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa vopred vzdáva svojich práv, vyjadriť nesúhlas s rozhodcovskou doložkou a zhoršuje si tým svoje zmluvné postavenie. Nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku.

51. Vyjadrenie žalovaného - Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, ktorý v žalobe uvádza, že všetky spory vzniknuté zo zmluvy musia byť v zmysle citovanej zmluvnej podmienky riešené výlučne pred rozhodcovským súdom. Priamo v ustanovení napádanej zmluvnej podmienky je uvedené, aby prípadné spory boli riešené prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a nie výlučne.

52. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ: „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.“

53. Vzhľadom na uvedené žalovanému nie je zrejmé, z akého dôvodu by mala byť predmetná zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, keďže sa v uvedenej zmluvnej podmienke neuvádza, že spory medzi zmluvnými stranami musia byť riešené výlučne v rozhodcovskom konaní.

54. V zmysle vyššie uvedeného má žalovaný za to, že uvedené ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a predmetné ustanovenie tak nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

55. Rozhodnutie súdu - rovnaká zmluvná podmienka už bola vyhlásená za neprijateľnú rozsudkom OS Prešov sp. zn. 8Csp/109/2023 zo dňa 20.2.2024. Je teda zrejmé, že žalovaný si znenie predmetnej

zmluvnej podmienky pred súdom neobhájil a niet dôvodu v tomto konaní sa od uvedeného rozsudku odkloniť. Kladenie dôrazu na slovo „prednostne“ zo strany žalovaného na uvedenom nič nemení, pretože v prípade podania žaloby bankou na rozhodcovský súd spotrebiteľ nemal možnosť túto formu riešenia odmietnuť.

56. Správny postup dojednania rozhodcovskej doložky je uvedený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/80/2017 (Súčasťou bodu 14.4. uvedenej zmluvy je vyhlásenie žalobcu, že prijíma návrh rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorej vzájomné spory, ktoré medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s úverovou zmluvou, je príslušný prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk, a zároveň bola žalobcovi daná možnosť vyznačením označeného políčka vyjadriť nesúhlas s uvedeným návrhom rozhodcovskej zmluvy, kedy by vzájomné spory v súvislosti s úverovou zmluvou bol príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Žalobca nesúhlas s návrhom rozhodcovskej zmluvy v označenom políčku nevyznačil. Dovolací súd pri posudzovaní, či uvedená rozhodcovská doložka napĺňa alebo nenapĺňa znaky neprijateľných podmienok v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, dospel k záveru, že rozhodcovská doložka nemá znaky neprijateľnej podmienky. Rozhodcovská doložka nevyvoláva nerovnováhu medzi účastníkmi konania, nie je spôsobilá viesť k značnej procesnej nevýhode jednej z procesných strán. Žalobcovi bola daná možnosť výberu medzi tým, či o vzájomných sporoch z úverovej zmluvy bude príslušný rozhodovať rozhodcovský súd alebo všeobecný súd, žalobca však možnosť výberu nevyužil a nevyznačením nesúhlasu v predznačenom políčku vyslovil súhlas s príslušnosťou rozhodcovského súdu na prejednávanie a rozhodovanie sporov v súvislosti so zmluvou o úvere a návrh rozhodcovskej zmluvy prijal. pričom k postupu tam uvedeného v prejednávaní zmluve nedošlo.

57. Zmluvná podmienka - „Veriteľ je oprávnený akúkoľvek platbu dlžníka na plnenie peňažného záväzku z úverovej zmluvy započítavať najprv na dlžné splatné príslušenstvo záväzku od najstaršej pohľadávky a až potom na dlžnú splatnú istinu od najstaršej pohľadávky, a to aj vtedy, ak dlžník pri platení určí inak.“

58. Vyjadrenie žalobkyne - Predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanej ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať moje platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a bez ohľadu na moju vôľu. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi mnou a žalovanou pokiaľ ide o započítavanie mojich platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanej postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie mojich platieb sa tak stáva pre mňa netransparentné.

59. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ).

60. Vyjadrenie žalovaného - Žalovaný poukazuje na to, že splátky úveru neboli tvorené len istinou, a preto práve žalovaný mal v zmysle Všeobecných obchodných podmienok právo priradiť platby žalobcu tak, aby bol jeho dlh voči žalobcovi vysporiadaný, a to tak, aby bola uhradená nielen dlžná istina.

61. V zmysle vyššie uvedeného má žalovaný za to, že uvedené ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a predmetné ustanovenie tak nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

62. Rozhodnutie súdu - Táto zmluvná podmienka navonok kopíruje § 330 Obchodného zákonníka. (1) Ak má veriteľovi splniť ten istý dlžník niekoľko záväzkov a poskytnuté plnenie nestačí na splnenie všetkých záväzkov, je splnený záväzok určený pri plnení dlžníkom. Ak dlžník neurčí, ktorý záväzok plní, je splnený záväzok najskôr splatný, a to najprv jeho príslušenstvo. (2) Pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak. (3) Ak má dlžník voči veriteľovi niekoľko peňažných záväzkov a dlžník neurčí, ktorý záväzok plní, platenie sa týka najskôr záväzku, ktorého splnenie nie je zabezpečené alebo je najmenej zabezpečené, inak záväzku najskôr splatného, ale cez Obchodné podmienky bez individuálneho dojednania, diktátom dodávateľa vylučuje možnosť voľby spotrebiteľa, čím robí zmluvnú podmienku neprijateľnou.

63. Zmluvná podmienka - „Veriteľ je oprávnený odo dňa splatnosti ktorejkoľvek sumy, ktorú mu dlhuje dlžník podľa zmluvy o úvere, uspokojiť svoju pohľadávku aj z prostriedkov na ktoromkoľvek účte dlžníka vedenom vo VÚB, a.s., a to inkasným spôsobom, t. j. tak, že bez ďalšieho osobitného príkazu dlžníka zaťaží tento účet dlžníka vo výške splatnej sumy, s čím dlžník súhlasí. V prípade vzniku nákladov banky

spojených s mimosúdnym vymáhaním pohľadávky voči dlžníkovi je banka oprávnená započítať tieto náklady do celkovej výšky vymáhanej pohľadávky na ťarchu dlžníka. Dlžník sa zaväzuje zabezpečiť na týchto svojich účtoch dostatok peňažných prostriedkov na vykonanie platby podľa predchádzajúcich viet.“

64. Vyjadrenie žalobkyne - Obdobnú zmluvnú podmienku určil, vo vzťahu k inej banke, Okresný súd Prešov, právoplatným rozsudkom sp. zn. 9Csp/74/2022, z 28.11.2022 (výrok IV. tretia odrážka). Vzhľadom k uvedenému tieto zmluvné podmienky, ktoré neboli so spotrebiteľom osobitne dojednané, spôsobujú hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a sú neprijateľné, pretože sa v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka odchyľujú v neprospech spotrebiteľ od ustanovenia § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka.

65. Vyjadrenie žalovaného - Žalovaný zastáva názor, že uvedená podmienka je práve v prospech spotrebiteľa, a to najmä z dôvodu, že takýmto ustanovením je možné predchádzať narastajúcim úrokom z omeškania. Napríklad, za situácie, kedy klient zabudne uhradiť splátku, respektíve na účte, z ktorého je splátka uhrádzaná na základe inkasa nebude dostatočný obnos finančných prostriedkov, by sa v takomto prípade mohol klient dostať do omeškania, čím by mu narastal úrok z omeškania, prípadne by mohlo dôjsť k výpovedi/odstúpeniu/zosplatneniu úveru. Za tejto situácie však banka v prospech spotrebiteľa vykoná inkaso pohľadávky z iného účtu klienta v banke, čím predíde možným vyššie uvedeným negatívnym dopadom.

66. V zmysle vyššie uvedeného má žalovaný za to, že uvedené ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a predmetné ustanovenie tak nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

67. Rozhodnutie súdu - ide o inú zmluvnú podmienku ako bola vyhlásená za neprijateľnú v rozsudku OS PO sp. zn. 9Csp/74/2022. V prejednávanej veci neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky spočíva v tom, že umožňuje žalovanému siahnuť na účet spotrebiteľa, na ktorom môže mať viazané finančné prostriedky na určitý účel, napr. platbu SIPO, mzdy pre zamestnancov a pod.

68. Neprijateľná zmluvná podmienka - „Podpisom žiadosti/úverovej zmluvy klient dáva v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov a zákona o bankách súhlas na poskytnutie svojich osobných údajov a informácií, ktoré tvoria predmet bankového tajomstva alebo sú chránené bankovým tajomstvom (ďalej len „údaje a informácie“), ovládajúcej osobe banky, spoločnosti Banca Intesa, Miláno, Taliansko, dcérskym spoločnostiam banky a spoločnostiam patriacim do skupiny s úzkymi väzbami v zmysle z. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov vrátane VÚB Asset Management, správ. spol., a.s., VÚB Generali dôchodková správcovská spoločnosť, a.s., Consumer Finance Holding, a.s., za účelom interného výkazníctva, vyhodnotenia úverového rizika, ponuky produktov a služieb, vykonanie obchodov a archiváciu obchodnej dokumentácie a vymáhania nesplnených záväzkov dlžníka, a to v rozsah údajov uvedených v žiadosti/úverovej zmluvy na obdobie 10 rokov od podpisu žiadosti alebo 10 rokov od vyporiadania záväzkového vzťahu medzi klientom a bankou, pričom klient je oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od zániku záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že zmluva nevznikne, a to písomným oznámením doručeným na pobočku banky, kde je vedený príslušný úverový účet klienta alebo kde klient podal žiadosť o úver.“

69. Vyjadrenie žalobkyne - Je zjavne neprimerané, ak dodávateľ spotrebiteľovi predloží na podpis predformulovanú zmluvnú podmienku, podľa ktorej má spotrebiteľ udeliť široko koncipovaný súhlas s nakladaním s jeho osobnými údajmi po dobu 10 rokov od vyporiadania záväzkového vzťahu vzniknutého zo zmluvy. Ukladanie takýchto povinností spotrebiteľovi nemá oporu v žiadnom zákone. Takýto súhlas formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne zákonom o ochrane osobných údajov požaduje.

70. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ).

71. Predmetná zmluvná podmienka už bola súdmi určená ako neprijateľná (aj priamo vo vzťahu k žalovanej).

72. Vyjadrenie žalovaného - Je zrejmé, že aj uvedený zákon priamo predpokladá, že údaje od klientov žalovaný získava a spracúva pre účely správy ich pôžičiek prípadne vkladov. V tomto smere teda nielen zákon o ochrane osobných údajov, ale priamo aj ZoB určuje povinnosť takéto informácie o klientoch utajovať a chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, zničením, stratou alebo odcudzením, zároveň ustanovuje, že tretím osobám môže žalovaný tieto informácie poskytnúť len s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutého klienta alebo na jeho písomný pokyn a účely.

73. Podľa § 42 ods. 1 ZoB: „Banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné uschovávať a ochraňovať pred poškodením, pozmenením, zničením, stratou, odcudzením, vyzradením, zneužitím a neoprávneným sprístupnením údaje a kópie dokladov o preukázaní totožnosti klienta a doklady o zisťovaní vlastníctva prostriedkov použitých klientom na vykonanie obchodu a zmluvy a iné doklady o uskutočnených obchodoch najmenej päť rokov od ukončenia obchodu.“

74. Žalovaný zastáva názor, že v prípade, ak by teda nebolo možné osobné údaje klienta uchovávať 10 rokov od zániku zmluvy, a tým neuchovávať ani zmluvnú dokumentáciu, žalovaný by v prípade sporu, akým je napokon aj prebiehajúci spor, nemal žiadnu možnosť obrany. Spracovanie osobných údajov po dobu 10 rokov od zániku zmluvy je preto potrebné považovať za dôvodné.

75. Rozhodnutie súdu - rovnaká zmluvná podmienka už bola vyhlásená za neprijateľnú rozsudkom OS Prešov sp. zn. 8Csp/109/2023 zo dňa 20.2.2024. Je teda zrejmé, že žalovaný si znenie predmetnej zmluvnej podmienky pred súdom neobhájil a niet dôvodu v tomto konaní sa od uvedeného rozsudku odkloniť.

76. Za neprijateľné považuje súd najmä ustanovenie - svojej ovládajúcej osobe Všeobecnej úverovej banke, a.s. (VÚB, a.s.) a jej dcérskym spoločnostiam, spoločnosti Intesa Sanpaolo, Taliansko - a to z dôvodu cezhraničného prenosu osobných údajov a nešpecifikáciu dcérskych spoločností, teda subjektov, u ktorých sa osobné údaje spotrebiteľa majú ocitnúť.

77. Z uvedeného dôvodu je predmetné ustanovenie hrubo nevyvážené v neprospech spotrebiteľa.

78. Zmluvná podmienka - „Zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, prípade v týchto obchodných podmienkach, sa riadia Obchodným zákonníkom.“

79. Vyjadrenie žalobkyne - Poukazujem na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, a to na uznesenie sp. zn. 5MCdo 20/2009, z 25.1.2011 a na rozsudok sp. zn. 3MCdo/12/2014, z 21.4.2015.

80. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3MCdo/12/2014, z 21.4.2015, vyberám: „Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použité ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.“

81. Vyjadrenie žalovaného - Zmluva o úvere ako zmluvný typ je upravená v § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“), vzhľadom na uvedené je zrejmé, že aj vzťahy medzi veriteľom a spotrebiteľom sa budú riadiť týmto zákonom.

82. V súvislosti s touto podmienkou žalovaný uvádza, že Zmluva bola uzatvorená dňa 30.9.2009, t. j. v čase keď ustanovenie § 52 ods. 2 OZ v aktuálnom znení nebolo platné a veta : „...Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“ v ňom absentovala.

83. V zmysle vyššie uvedeného má žalovaný za to, že uvedené ustanovenie nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a predmetné ustanovenie tak nemôže byť považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

84. Rozhodnutie súdu - Podľa 52 ods. 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy - Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

85. Znenie zmluvnej podmienky skutočne pripúšťa výklad o vylúčení Občianskeho zákonníka a môže teda uviesť spotrebiteľa do omylu ohľadne právnych noriem aplikovateľných na právny vzťah, ktorého je účastníkom a preto je táto zmluvná podmienka bez ďalšieho neplatná.

86. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu 30.9.2009. Podľa § 2 - Na účely tohto zákona sa rozumie:

- písm. c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou
- písm. e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

87. § 4 ods. 2 - Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať písm. j) - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, písm. k) - priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. § 4 ods. 3 - Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

88. Prípustnosť žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa R-10/2022: Podanie žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v režime zákona č. 258/2001 Z. z. umožňuje zákon o ochrane spotrebiteľa.

89. Svojou žalobou sa žalobkyňa domáhala aj určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Poukázala na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, uzatvorená v režime zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musí obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2, a to konkrétne podľa písm. j) - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podľa písm. k) - priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľských úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere...

90. Žalobkyňa má za to, že zmluva uvedené náležitosti a teda celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom a priemernú RPMN neuvádza resp. ich neuvádza správne. Pokiaľ ide o údaj o výške priemernej RPMN v zmluve bol uvedený ako 73,44 %. Podľa žalobkyne však priemerná hodnota RPMN podľa „Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrtrok 2009“ bola pri spotrebiteľských úver do 1.500,- eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 1-5 rokov na úrovni 37,93 %. Z dôvodu uvedených vád má žalobkyňa za to, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň uviedla, že pre uzatvorením zmluvy žalovaný nespĺnil svoje povinnosti skúmania jej bonity s odbornou starostlivosťou podľa § 7 zákona.

91. Už v tejto časti odôvodnenia súd uvádza, že námietka týkajúca sa skúmania bonity je irelevantná, pretože zákon, ktorý normoval poskytnutý spotrebiteľský úver a teda zákon č. 258/2001 Z. z. nemal ustanovenia o skúmaní bonity a na takto uzatvorenú zmluvu teda nemožno použiť ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré žalobkyňa citovala.

92. Vo vyjadrení žalovaného k žalobe zo dňa 12.12.2024 (č.l. 105-112), tento k tvrdenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uviedol, že v zmluve v „časti - základné podmienky“ sú celkové náklady dlžníka uvedené vo výške 1.589,76 eur.

93. Žalobkyňa v replike (č.l. 150-152) zotrvala na dôvodoch bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, tak ako ich uviedla v žalobe. Má za to, že celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom nie sú vo výške 1.589,76 eur, ale ide o sumu, ktorú má spotrebiteľ žalovanej zaplatiť (43,33 eur mesačná splátka x 36 splátok, t. j. 1.523,88 eur), teda z toho vyplýva, že celkové náklady spotrebiteľa sú vo výške 403,88 eur, pričom v zmluve je uvedená výška úrokov s poplatkami 469,76 eur. Žalobkyňa zdôraznila, že žalovaný sa k priemernej RPMN, ktorú v žalobe napadá, nevyjadril.

94. Žalovaný v duplike doručenej súdu dňa 27.2.2025 vo vzťahu k tvrdenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uviedol, že podľa jeho názoru sú celkové náklady uvedené správne, keďže ich treba vypočítať ako $(42,33 \text{ eur/splátka} + 1,83 \text{ /poplatok za vedenie úverového účtu/ eur}) \times 36 = 1.589,76 \text{ eur}$, a teda okrem poskytnutej istiny 1.120,- eur, suma úrokov a poplatkov tvorila 469,76 eur.

95. Súd uvádza, že ani v tomto podaní sa žalovaný k otázke ne/správnosti priemernej RPMN nevyjadril.

96. Pokiaľ ide o samotnú úverovú zmluvu, v tejto je uvedené, že celkové náklady dlžníka sú 1.589,76 eur a výška úrokov s poplatkami je 469,76 eur, pričom je zrejmé, že táto výška úrokov s poplatkami bola tvorená jednak z úrokov a jednak z poplatku za vedenie úverového účtu. Potom skutočne výška istiny 1.120,- eur + výška úroku 403,88 eur a výška poplatku za vedenie úverového účtu 65,88 eur (1,83 eur x 36) predstavuje sumu 1.589,76 eur. Suma nákladov tak bola uvedená správne.

97. Žalobkyňa súdu zaslala aj „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrtrok 2009“ vyjadrujúci stav ku dňu 30.6.2009, podľa ktorých pri úveroch vo výške do 1.500,- eur vrátane so splatnosťou od 1 - 5 rokov je priemerná RPMN 37,93 %.

98. Pokiaľ ide o uvedenie priemernej hodnoty RPMN, v zmluve uvedená hodnota 73,44 % nie je uvedená správne, pričom súd zistil, že suma 73,44 % predstavovala „Max. výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítanú zo súhrnných údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za druhý štvrtrok 2009“ a bola platná pre zmluvy o spotrebiteľským úvere uzatvorenom od 16.8.2009 - 15.11.2009. Max. výška odplaty je však iných údajom ako priemerná RPMN, preto pre neuvedenie správnej priemernej RPMN súd žalobe v časti o vyhlásenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyhovel.

99. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP.

100. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok vo výroku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v článku II., bod 3. Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX (o osobitnom vzťahu k banke) z 30.9.2009, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo rozsudok v tejto časti zmenil a žalobu zamietol.

101. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t. j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j., že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

102. Poukázal na to, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku vyhlásenú ako neprijateľnú vo výroku II. rozhodnutia, súd sa nevyporiadal so skutočnosťou, že táto zmluvná podmienka je vyjadrením zákonnej povinnosti banky a bez jej dojednania nemôže k uzavretiu žiadnej zmluvy o úvere dôjsť, nakoľko túto povinnosť mal žalovaný uloženú zákonom o bankách.

103. Bez potvrdenia zo strany klienta teda banka nemá reálnu možnosť ako overiť, či klient nemá osobitný vzťah k banke. Banka nevedie evidenciu členov štatutárnych orgánov inej banky, vedúcich pobočiek iných bánk, evidenciu blízkych osôb vedúcich zamestnancov banky a podobne. Nie je teda objektívne možné posúdiť existenciu osobitného vzťahu klienta k banke a splniť tak zákonnú povinnosť

inak, ako na základe aplikácie tejto zmluvnej podmienky. Treba poukázať na to, že banky majú zákonné povinnosti v oblasti predchádzania konfliktu záujmov, nakoľko v prípadoch porušenia takýchto povinností hrozia obrovské škody na strane klientov banky a táto hrozba škody je omnoho pravdepodobnejšia a viac v súlade s verejným záujmom, než žalobkyňou v konaní uvádzaná možnosť neschopnosti daného spotrebiteľa vyhodnotiť jeho vzťah k banke.

104. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

105. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

106. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovené, a to pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v článku II., bod 3. v znení, že podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom, keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania, a preto ostatné výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré odvolaním žalovaného napadnuté neboli, v odvolacom konaní preskúmané neboli a ako také nadobudli právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP).

107. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

108. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

109. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

110. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli Zmluvu o poskytnutí pôžičky z 30.9.2019 týkajúcu sa spotrebného úveru pod č. 0754LCL08091022, pričom úver bol poskytnutý vo výške 1.120,- eur s 36 mesačnými splátkami vo výške 42,33 eur, ročnou úrokovou sadzbou 21,24 %, RPMN 27,29 %, priemernou RPMN 73,44 %, prvou splátkou 22.11.2009, poslednou splátkou 22.10.2020 a celkovými nákladmi vo výške 1.589,76 eur.

111. Pokiaľ ide o predmetnú neprijateľnú zmluvnú podmienku (podľa názoru súdu prvej inštancie) týkajúcu sa článku II., bod 3. predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 30.9.2009 pojednávajúcu o osobitnom vzťahu k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. a dôsledkov zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia v zmysle § 35 ods. 1 zákona o bankách treba konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané na základe dostatočného dokazovania, ktorým bol náležité zistený skutkový stav, nemožno mať pochybnosti o správnosti právneho posúdenia veci a rozhodnutie je vecne správne.

112. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci aplikoval rozhodnutie Súdneho dvora C – 66/19 a v jeho kontexte poukázal na to, že ak smernica v oblasti ochrany spotrebiteľa stanovuje povinnosť predajcu alebo dodávateľa oboznámiť spotrebiteľa s obsahom ponúknutého zmluvného záväzku, ktorého určité informácie sú určené záväznými právnymi predpismi členského štátu, je nevyhnutné, aby tento predajca alebo dodávateľ oboznámil uvedeného spotrebiteľa s obsahom predmetných ustanovení, a to v zmysle

rozhodnutia SD EÚ C-472/10. V tomto zmysle nestačí jednoduchý odkaz vo všeobecných obchodných podmienkach na právny predpis, ktorý upravuje práva a povinnosti zmluvných strán.

113. Totiž podľa citovanej zmluvnej podmienky by spotrebiteľ mal ovládať zákon o bankách v časti upravujúcej osobitný vzťah osoby k banke. Uvedené je nerealizovateľné a keďže zmluvná podmienka neuvádza obsah predmetného zákonného ustanovenia, je potrebné v zhode so súdom prvej inštancie takúto zmluvnú podmienku považovať za neprijateľnú so zreteľom na jej nekonkrétnosť a z pohľadu priemerného spotrebiteľa aj nepreskúmateľnosť.

114. Treba konštatovať, že rozhodnutie Súdneho dvora – rozsudok C-66/19 z 26.3.2020 sa zaoberá aplikáciou článku 10, ods. 2 písm. p) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza (okrem iného) existenciu alebo neexistenciu práva na odstúpenie od zmluvy, čas, počas ktorého možno toto právo vykonať a iné podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa platiť čerpanú istinu a úrok v súlade s článkom 14, ods. 3 písm. b) Smernice ako aj výšku úroku za deň, pričom ide o právo dlžníka (teda nie banky) na odstúpenie od zmluvy.

115. Predmetná zmluvná podmienka uvedená v článku II., bod 3. predmetnej zmluvy o spotrebnom úvere sa zaoberá okamžitou splatnosťou predmetného úveru v prípade zistenia nepravdivosti vyhlásenia o osobitnom vzťahu klienta k banke v zmysle § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z., avšak má súvis s aplikovateľným rozhodnutím Súdneho dvora sp. zn. C-66/19 z 26.3.2020 v prejednávanej veci.

116. Toto rozhodnutie Súdneho dvora pod sp. zn. C-66/19 konštatovalo nevyhnutnosť, aby predajca alebo dodávateľ oboznámil spotrebiteľa s obsahom ustanovení záväzných právnych predpisov členského štátu v prípade, že určité informácie sú týmito záväznými právnymi predpismi členského štátu určené, avšak nie je preukázané, že žalovaný skutočne žalobkyňu so zákonom o bankách a ďalšími právne významnými okolnosťami, ktoré z danej zmluvnej podmienky vyplývajú, skutočne oboznámil a náležite jej súvislosti vysvetlil, hoci to bolo jeho povinnosťou v zmysle článku 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23.4.2008.

117. Ide tu totiž o problematiku špecifickú vo vzťahu k zákonu o bankách (č. 483/2001 Z. z.), ktorá žalobkyňu ako spotrebiteľke poskytovateľom úveru vysvetlená nebola, hoci porušenie danej zmluvnej podmienky by mohlo mať za následok predčasné zosplatenie úveru.

118. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, pokiaľ určil neprijateľnosť predmetnej zmluvnej podmienky v zmysle výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie a so zreteľom na to, že správny je aj výrok o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok v napadnutej časti a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach poukazuje na správne a výstižné dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 CSP).

119. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého žalobkyňa ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu súd prvej inštancie osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

120. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).